

Geloofsvertrouwen

Liturgiesuggesties:

Opwekking 350

Psalm 62: 4, 5 en 7

Gods Leefregels: Jakobus 2:14-26

Opwekking 518

Schriftlezing: Psalm 31: 1-17 (NBV 2004)

Psalm 31: 1, 2 en 15

Verkondiging over Psalm 31 vers 15

Gezang 470: 1, 2, 3 en 4

Zingende Gezegend 270: 1, 2, 5 en 6

Gebed:

Trouwe God, liefdevolle Vader in de hemel,
met onze verslagenheid, verbijstering en verdriet komen wij vanmorgen tot U.

We begrijpen dit niet.

Hoe kon dit - in hemelsnaam - gebeuren?

Onvoorstelbaar is het dat uw kinderen zó diep kunnen vallen.

Wat is de macht van de zonde groot en wat zijn wij mensen klein.

Wij bidden U om hulp en bescherming.

Om bewaring tegen de aanvallen van de Boze.

Wij zoeken vanmorgen troost en houvast bij U.

Laat uw Geest, de Trooster, ons nabij-zijn en ons helpen om opnieuw een weg te vinden naar uw toekomst.

We belijden U vanmorgen onze schuld.

Ons falen, ons tekortschieten.

In ons leven met U en in ons leven met elkaar.

Wij vragen U om vergeving.

Voor hen wiens namen op onze lippen liggen.

Voor hun gezinnen en hun families.

Wees hen genadig.

Wees hen nabij.

Wij vragen U om vergeving voor onszelf.

Want hoe vaak stellen ook wij ... U en elkaar niet teleur.

Ondanks onze ontrouw, blijft U trouw.

Zie daarom ons allen aan in uw goedheid en genade.

Geef ons vanuit uw Woord

troost voor ons verdriet,

moed en vertrouwen in onze verbijstering en verslagenheid.

Help ons om samen met U en met elkaar ... een weg te vinden naar uw toekomst.

In Jezus' naam.

Amen.

Lieve gemeente van onze Heer Jezus Christus, broeders en zusters, jongelui,

Ontgoocheling, verdriet, pijn, boosheid.

Je voelt je leeg, verlaten, alleen.

Ontkenning: Het kan niet waar zijn!

Wanhoop: Hoe is dit in de wereld mogelijk?

Schuldgevoelens: Had dit niet kunnen worden voorkomen?

Boosheid: Hoe heeft God dit kunnen toelaten?

Het zijn reacties die heel menselijk zijn te verklaren.

Ze horen bij een rouwproces.

Bij het verwerken van een intens verdriet dat je overkomt.

En je kunt pas verder als je het feit onder ogen durft te zien.

Als je de strijd van binnen hebt gestreden.

Als je het verdriet hebt aanvaard.

Als je jezelf hebt toegestaan te rouwen.

Als je hebt gehuild.

Als je met anderen je verdriet hebt kunnen delen.

Dan is er een nieuwe weg om verder te gaan.

Niet in eigen kracht, maar samen met elkaar.

In Gods kracht en met Gods hulp.

Er zijn, broeders en zusters, jongelui, veel manieren om je verdriet te verwerken.

We worden er niet altijd 'wijzer' van.

We worden er niet altijd door 'gelouterd'.

Je kunt ook nóg verdrietiger worden.

En eenzamer.

En vol bitterheid en wrok.

Er zijn zelfs mensen die van hun verdriet geen afstand kunnen doen.

Dat is hún vorm van verwerken.

Hun leven is stil blijven staan op de dag waarop de schok hun leven trof.

Ze kúnnen niet verder, ze willen misschien ook niet verder.

Ik vertel u dit vanmorgen omdat u er wellicht iets van herkent.

Ook door mij is de afgelopen week heel wat heen gegaan.

Opnieuw een collega die in de netten van de duivel is verstrikt geraakt.

De 'film' van dertien jaar geleden wordt opnieuw afgedraaid.

Pijn, verdriet, boosheid, teleurstelling.

Ik heb het zelf - net als velen van u - ook deze week allemaal weer meegemaakt.

Maar wat ik ook heb meegemaakt is de kracht, de nabijheid, die God je daarbij geeft.

Als je je gevoelens, je emoties, met Hem deelt.

Persoonlijk ... met Hem, in het gebed.

En met elkaar, als broeders en als zusters, in de Here Jezus.

Daarvoor zijn we toch een gemeente, een gemeenschap?

We horen toch bij elkaar?

We hebben toch ook de zorg voor elkaar?

Paulus schrijft in één van zijn brieven aan de gemeente van Korinthe:

"Als één lichaamsdeel pijn lijdt, lijden alle andere mee; wanneer één lichaamsdeel met respect behandeld wordt delen alle andere in die vreugde.
Welnu, u bent het lichaam van Christus en ieder van u maakt daar deel van uit." (1 Korintiërs 12:26)

Hoe kunnen we, gemeente, als leden van het lichaam van Jezus Christus, elkaar helpen bij het verwerken van verdriet?

Ik denk door vooral te luisteren naar elkaar.
Geef de ander de ruimte om z'n emoties en gevoelens onder woorden te brengen.
Sla die arm maar om elkaar heen.
Of wandel samen een flink blokje om.
En bidt mét elkaar ... bidt vóór elkaar.

Maar ook door te zwijgen, denk ik.
Stil naast iemand zitten en niets zeggen.
Wellicht een hand vasthouden.
Die ander het gevoel geven:
'Er is iemand bij je.
Je bent in je verdriet niet alleen!'

Ik denk ook aan het samen lezen van een Psalm.
Aan het samen zingen van een lied.
Omdat ook ónze diepste gevoelens worden verwoordt.
Omdat God die woorden heeft gegeven om ook óns te troosten en te bemoedigen.

*

Ik koos voor de verkondiging van vanmorgen ... Psalm 31.
En als thema heb ik er boven geschreven:
Geloofsvertrouwen.

De dichter van Psalm 31 is omringd door vijanden.
David, je kent hem wel, de herdersjongen die door God aangewezen werd om de grote koning van Israël te worden, ... is omringd door vijanden.
Ze hebben het op zijn leven gemunt.
Ze zijn uit op zijn ondergang.
Ze willen hem - kost wat kost - dood hebben!
Er zijn verschillende momenten geweest in het leven van David dat hij met zulke vijanden te maken kreeg.
Denk aan Saul ... die hem vervolgde.
Denk aan Absalom ... die het koningschap van David wilde overnemen.

In deze Psalm - het is als het ware een gebed tot God - is David op zoek naar een schuilplaats.
En hij heeft die schuilplaats gevonden bij God.
God, die hij in deze Psalm vergelijkt met:
- een beschuttende rots;
- een sterke vesting.

Beelden waarbij wij ons vandaag ook best nog wel wat bij kunnen voorstellen.
Want wie op vakantie in het buitenland wel eens in de bergen is geweest is
ongetwijfeld onder de indruk gekomen van de grootsheid van Gods schepping.
Enorme rotspartijen.

Met grotten waar je een kleine stad in zou kunnen bouwen.

Of denk aan Afghanistan ... de grotten van Tora Bora - waar het maar niet lukte om
de schuilplaats van Bin Laden te vinden.

Indrukwekkend.

Bergen, rotsen.

Onverwoestbaar.

God als een beschuttende rots.

Bij Hem ben je veilig voor je vijanden.

Een sterke vesting.

Onbereikbaar voor mensen die je naar het leven staan.

David is in nood - dat is wel duidelijk.

Hij is omringd door vijanden.

Die hebben het op zijn ondergang aangelegd.

Ze hebben een verbond, een alliantie met elkaar gesloten.

Ze fluisteren in het geheim.

Ze maken plannen om hem uit de weg te ruimen.

David worstelt in zijn gebed om uitredding, om vergeving, om veiligheid en bewaring.

Vers 10: "Heb erbarmen, HEER, want ik verkeer in nood,
mijn ogen zijn gezwollen van verdriet, mijn ziel en mijn lichaam verkwijnen."

Vers 16 en 17: "in uw hand liggen mijn lot en mijn leven, bevrijd mij uit de greep van
mijn vijanden en vervolgers.

Laat het licht van uw gelaat over mij schijnen, toon uw trouw en red uw dienaar."

Voelt u, broeders en zusters, jongelui, de worsteling van David?

David laat ons meemaken wat er in hem omgaat.

We voelen met hem mee.

We proberen ons te verplaatsen in zijn nacht vol lijden.

Maar in die donkerheid, in die duistere momenten van zijn leven, straalt er ook licht.

Ondanks alles ... is zijn vertrouwen op zijn God.

Zijn geloofsvertrouwen is de reddingslijn, die hij blijft vasthouden ... ook al is zijn
situatie uitzichtloos geworden.

"Bij U, HEER, schuil ik."

*

Lieve gemeente: dat moet je dan wel doen natuurlijk:
schuilen bij God.

Veel mensen kiezen voor andere schuilplaatsen.

Sommigen schuilen weg in de drank of in verdovende middelen of in medicijnen.

Maar dat is een schuilplaats die na verloop van tijd gaat lekken.

Anderen schuilen weg in hun werk of in een hobby.

Maar als er dan iets ingrijpends in hun leven gebeurt ... blijk al gauw dat ook het werk of de hobby slecht als schuilhut kan dienen.

Er zijn ook mensen die hun heil zoeken bij een ander mens, een vriend of vriendin, een andere man of een andere vrouw.

Dat lijkt allemaal heel erg aantrekkelijk ...

En voor een tijd zul je er misschien nog gelukkig mee zijn ...

Maar een werkelijke schuilplaats kan geen mens je ooit bieden.

God alleen is een dak boven ons hoofd, een schutting tegen de storm, een huis om bij noodweer in te schuilen.

Stel niet al je vertrouwen op mensen, ...

Zelfs niet op hen die je lief zijn.

Stel je vertrouwen alleen op de eeuwige en verheug je vooral in Hem!

*

“Wees voor mij een rots, een toevlucht, een vesting die mij redding biedt.

U bent mijn rots, mijn vesting, U zult mijn gids zijn, mij leiden, tot eer van uw naam, mij losmaken uit het net dat voor mij gespannen,

U bent mijn toevlucht.

“In uw hand leg ik mijn leven, HEER, trouwe God, U verlost mij.”

“Ik vertrouw op de HEER.”

Vertrouwen, broeders en zusters, jongelui, is de basis voor elke relatie.

Dat je op iemand aan kunt.

Dat je iemand kunt geloven op zijn woord.

Dat iemand trouw aan je blijft, wat er ook gebeurt.

Dat is in ons dagelijks leven zo.

Dat is ook zo in de omgang met God, de HEER.

Geloofsvertrouwen ...

Dan heb je het over een nauwe band die er is tussen God en een mens.

“Ik vertrouw op de HEER.”

In de grondtekst van de Bijbel staan die woorden zó dicht bij elkaar dat er niets en niemand tussen kan komen.

“Ik vertrouw op de HEER.”

Als iedereen zich tegen David heeft gekeerd ... dan blijft er slechts Eén over bij wie hij terecht kan: de HEER.

De God, die Zich aan zijn leven verbonden heeft!

De God, die hem heeft aangewezen om koning te zijn van zijn volk.

*

Geloofsvertrouwen.

Het leven van een gelovige met de HEER, broeders en zusters, jongelui, gaat soms over machtige bergen met van die prachtige vergezichten,... maar ook door diepe, donkere dalen van duisternis en de dood.

Ups en downs.

Als het goed is herken je die momenten in je eigen leven.

Van die geloofs-hoogten, dat je je heel dicht bij de HEER voelt ... en van die momenten, dat je je juist van God vervreemd voelt.
Dat je je angstig afvraagt: Waar is nu God in mijn nood, in mijn leven?
Waar is de hoogte van mijn geloof, zoals ik dat in vroeger tijden mocht ervaren?

Geloofsvertrouwen.

Het is de reddingslijn waar wij ons aan mogen vastklampen.
Ondanks alles van mijn leven.
Ondanks alles wat mij is overkomen ...
"Ik vertrouw op U, HEER,
ik zeg: U bent mijn God!"

Dat is het fundament, de basis van het leven in geloof van David, de dichter van deze psalm.

Het mag ook uw, jouw en mijn pleitgrond zijn.
"U bent mijn God."

Het is, broeders en zusters, alsof je weer belijdenis doet van je geloof.
"U bent mijn God."

De God van mijn ouders, van mijn grootouders, ... de God van mijn kinderen, de God van mijn doop ... is mijn God!

Mijn God: die als een liefhebbende vader zorgt voor zijn kinderen.

Mijn God: door wiens liefde ik jaar in jaar uit gedragen ben.

Mijn God: die elke dag opnieuw weer zorgt, dat ik te eten en te drinken heb en dat ik kleren heb om aan te trekken.

Mijn God, die ondanks alle nood en dood in deze wereld, toch blijkbaar alles in zijn handen houdt.

Mijn God, mijn Schepper en mijn Levensonderhouder.

Mijn God, mijn Redder en Verlosser.

"U bent mijn God!"

U wil ik dienen.

Dienen met heel mijn leven.

Op U vertrouw ik, bij U ben ik veilig en geborgen.

"In uw hand leg ik mijn leven."

*

Psalm 31, broeders en zuster, jongelui, is een psalm die troost en bemoedigt.

Want mijn leven, van dag tot dag, van moment tot moment, met blijde en met verdrietige momenten, zijn in de handen van God, de HEER.

Welbewaard, beschut, veilig.

Zo heeft David het mogen ervaren.

Zo ervaar ik het ook.

In Gods handen ligt heel mijn leven.

Van mijn wieg tot mijn graf.

Aan zijn handen mag ik mij toevertrouwen.

Mijn leven is in zijn handen veilig.

'Niemand - zegt de Here Jezus in het evangelie - kan iets uit de hand van mijn Vader roven.' (Johannes 10: 29)

En als ik aan Gods handen denk dan denk ik aan zijn scheppende handen.
Zijn handen waarmee Hij mij geweven heeft in de schoot van mijn moeder.
Ik denk ook aan Gods beschermende handen, die Abraham ervan weerhield om zijn zoon Isaäk te offeren.
De Bijbel is vol van voorbeelden waarin we ... leven van en in Gods handen.
Zijn handen als teken van zijn scheppende macht en zijn beschermende zorg.

Bij handen van God zie ik ook de handen van de Heer Jezus.
De handen waarmee Hij aan het kruis is gespijkerd.
En zijn zegenende handen, als Hij op de Olijfberg afscheid neemt en naar de hemel gaat.
In die handen, broeders en zusters, jongelui, mogen u en jij en ik ... mogen we het leven van de gemeente die ons lief is toevertrouwen.
Bij de Heer Jezus, Gods bloedeigen Zoon, is redding, is verlossing.
Want Hij, die - door Gods hand - naar deze wereld is gezonden om zondaren te redden ... heeft zich in de handen van zijn moordenaars overgegeven.
De Heer Jezus Christus, het Kind van de voerbak hangt op Goede Vrijdag met gespijkerde handen en met een kroon van doornen aan een ruwhouten kruis.
Maar alleen bij dit Kind, in doeken gewikkeld en liggend in een kribbe, is houvast voor je leven te vinden.
Hij is de enige grond, die houvast geeft als je het anker van je levenschip overboord gooit.

Hij is ook je enige houvast als je eens aan het einde van je leven bent gekomen.
"In Uw hand leg ik mijn leven."
Geloofsovergave.
Geloofsvertrouwen.
Jezus neemt je bij de hand en brengt je voor de rechterstoel van God.
Zijn hand pleit voor je en beschermt je tegen het oordeel van de Rechter van je leven.
Jezus zal zijn Vader zijn doorboorde handen laten zien en zeggen: 'Kijk, Vader, mijn handen hebben ook voor deze zondaar aan het kruis gehangen.'

*

Ik las een oud verhaal.
Het speelt zich af in de Middeleeuwen.
Het gaat over een man, die een slecht leven achter de rug heeft.
Hij heeft gestolen en bedrogen.
Hij heeft zijn vrouw en kinderen in de steek gelaten.
Niets kan hem meer binden.
Alleen een dik boek, dat hij altijd bij zich heeft.
Dat zal hij nooit loslaten.
Het is namelijk het boek, waarin heel zijn leven beschreven staat.
Hij heeft het lief, als zijn eigen leven.

Op een dag wandelt hij over een wankel bruggetje over een rivier.
Om zijn evenwicht te bewaren moet hij plotseling zijn boek loslaten.
Prompt verdwijnt dat boek in het water.
Dat bezorgt hem zo'n schrik, dat hij - hoewel hij niet kan zwemmen - pardoes zijn boek na springt in het water.
Als een voorbijgaande schipper hem niet had gered, dan was hij zeker verdronken.

De man komt gelukkig weer bij bewustzijn.
Natuurlijk is het eerste dat hij vraagt: Waar is mijn boek?
Tot zijn vreugde blijkt zijn boek weer boven water te zijn gekomen.
Gretig grijpt hij ernaar en begint erin te bladeren.
Hij zoekt naar zijn oude leven.
Maar - u begrijpt het al - het water heeft alles weggespoeld.
Van heel zijn oude leven is er geen letter meer te vinden.
Alleen op de eerste bladzijde staat nog in sierlijke letters te lezen: 'Mijn leven ...'
Verder staat er niets meer.

*

"In uw hand leg ik mijn leven."
Het geeft mij in ieder geval heel veel rust.
God ziet en kent en doorgrondt mij, mijn leven, mijn bestaan.
Ik mag leven voor Zijn aangezicht.
Ik ben niet aan mijzelf, aan het noodlot of aan mensen overgelaten.
Ik mag mij veilig weten in de holte van Gods hand.
Hij sluit zijn handen beschermend om mij heen.
"Hij zal niet verlaten wat zijn hand begon."
Dat geeft mij een gevoel van veiligheid en geborgenheid.
Dat geeft mij ook vertrouwen voor de toekomst.
Geloofsvertrouwen.
Dat geeft mij ook rust.
Want dezelfde goddelijk hand, die mij heeft geleid zal mij ook in de toekomst wel leiden.

Daarom mag er, broeders en zusters, jongelui, op deze zondag vol pijn en verdriet... uiteindelijk ook dankbaarheid zijn.
Dankbaarheid in ons hart.
Dankbaarheid dat het deze God, de HEER is, die ons als gemeente die Hem lief is en blijft ... draagt, spaart en bewaart.
Hij heeft bewezen trouw te zijn.
Soms al leek het zo uitzichtloos.
Soms al hadden we het gevoel: Wordt het nog wat?
Houden we het wel vol?
Toch mogen ook vandaag ... Davids woorden onze woorden, onze belijdenis zijn:
"Maar ik vertrouw op U, HEER,
ik zeg: U bent mijn God.
In uw hand liggen mijn lot en mijn leven, ..."

Met dit geloofsvertrouwen gaan we - ieder persoonlijk en samen als gemeente - Gods grote toekomst tegemoet.
Een geloofsvertrouwen, dat niet wordt beschaamd.

Laten we samen bidden:
Trouwe God, hemelse Vader,
dank U voor de troostvolle woorden die we vanmorgen mochten horen.
Geloofsvertrouwen dat niet wordt beschaamd.
U bent een rots.
U bent een schuilplaats.
Bij U is veiligheid en geborgenheid.
Bij U is ook vergeving.

Wij bidden U voor mensen die boos en verbitterd zijn.
Doorbreek met uw liefde hun emoties en gevoelens.
Laten ook zij kunnen vergeven, zoals ook U al onze zonden - om Christus' wil - wilt vergeven.

Wij bidden U voor mensen die blijven steken in hun verdriet.
Troost hen met woorden van hulp en nabijheid.
Met mensen, die naast hen staan en hen bij de hand nemen.

Wij bidden U voor mensen die zijn vastgelopen in hun relatie met anderen en met U.
Opent U voor hen een weg.
Doorbreek de gebrokenheid en help hen om te bouwen aan een nieuw bestaan.

Wij bidden U voor de kinderen en de jongeren die het misschien zo moeilijk kunnen begrijpen en bevatten.
Houdt U hen vast.
Geef hen en ons allen vertrouwen en houvast.

Amen.

Ds. Jan K.C. Kronenberg, Leeuwarden 7 november 2010

! Graag een mailtje wanneer deze preek in een gemeente wordt gelezen. !